

DOMINIK DÁN

**POHŘBENÍ
ZAŽIVA**

POHŘBENI ZAŽIVA

Dominik Dán

POHŘBENI
ZAŽIVA

sloart

Text © Dominik Dán 2019
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Translation © Jan Hanzlík 2019
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2019

ISBN 978-80-7529-865-2

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize jsou
vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jaksi povědomé...*

Tam parvus nemo, qui nocere nequeat.

Nikdo není tak malý, aby nemohl škodit.

(římské přísloví)

*Věnuji Evce a Iljovi Weiglovým.
Evce s vroucným objetím, Iljovi jen s pozdravem
a němou otázkou nahoru do nebe: Proč ti nejsilnější
odcházejí jako první?*

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Ivetě Černé, PhD., MUDr. Lucii Mihaleové,
JUDr. Jarmile Krajčkové, Mgr. Zlatici Pijákové,
Mgr. Anně Kratochvílové, Janě Manákové,
Doc. MUDr. Jozefu Mračnovi, PhD., Dr. Martinu
Puhovichovi, Rhd., Františku Matlákovi, Mgr. Vladimíru
Vallovi, Mgr. Eduardu Mataninovi, MUDr. Denisi
Valentovi, PhD., MUDr. Dušanu Rapošovi, CSc., MPH.

1

ZÁŘÍ 2009

Pršelo.

Konečně. Po mučivých extrémních teplotách v srpnu přinesla změna počasí všem úlevu. Nejen lidem, zvířatům, stromům a vyprahlé trávě, dokonce i asfalt přijal příval deště s úsměvem. Voněl, odpařoval se, chladil se, radoval se, že se konečně neroztéká, že může chodcům poskytnout pevnou oporu pod nohama bez nepříjemných lepkavých překvapení.

Všichni se radovali.

Všichni se neradovali. Skupinka lidí v černém nepřijala déšť s úsměvem, smáčel je od hlavy k patě navzdory černým deštníkům. Kapky prskaly, poskakovaly, odrážely se od vykopané hlíny a kamínků. Ženám zašpinily lodičky a černé punčochy, mužům lakýrky a spodek černých kalhot. Voda stékající ze sousedních deštníků jim promočila saka, ženám blůzky a kabelky. Někteří ani deštníky neměli – během chvilky byli mokří až na kůži.

Všichni a všechno byli černí, neboť pochovávali dědu Vaculíka. Kryté hřbitovy ještě nevymysleli – kdo se spolehl na milosrdné počasí, hořce zaplakal, nejen nad ztrátou dědy.

„Do prdele, to nemoh' zdechnout před tejdnem? To eště bylo hezky.“

„Drž hubu! Někdo tě uslyší!“

Zeť zesnulého nasadil našťvanou grimasu – jednak ho iritovaly kapky šlehající rovnou do tváře, jednak neměl rád, když ho manželka poučovala. Doma by se na ni obořil, i ohnal, ale teď nemohl nic, bylo tu příliš mnoho lidí. Příliš mnoho ksichtů z rozvětvené nenáviděné rodiny, i cizích.

Manželka se pro jistotu rozhlédla, zda je někdo náhodou nezaslechl. Nezaslechl, byli sami – dobíhali skupinku okolo rakve.

Zdrželi se, paní Ivica Marková musela jít na konci obřadu v domě smutku nutně na toaletu, ale kněz v čele průvodu se mezitím pohnul k jámě, takže se oddělili.

„Do prčic! Zrovna dneska musí takhle lejt!“

„Ty vaše věčný ženský problémy!“

„A k tomu tenhle liják!“

„Měla sis vzít větší deštník.“

„Já!? Proč vždycky všechno já? Cos udělal ty?“

„Ivico! Bože! Nesor...“

Manželé Markovi se neudrželi ani na pohřbu vlastního otce a tchána, i tady se museli hádat. Svorně nadávali, dobíhali smuteční průvod, cupitali po úzkém strmém chodníku, krčili se, předkláněli, jedním deštníkem určeným pro dva se snažili odrazit útok dotěrných kapek. Konečně doběhli, mezi černými těly si prorazili cestu do první řady, kde má podle práva a zvyklostí stát nejbližší rodina.

Pozůstalých okolo hrobu bylo požeňnaně, děda Vaculík byl známá firma. Dechový kvintet dohrál poslední tóny smutečního pochodu, všichni ztichli. Kněz si odkašlal, rozhlédl se, zda mu pozůstalí věnují pozornost, počkal na opozdilce, trpělivě vyčkal, až se přestanou vrtět, vzhlédl k nebi, zda si to jeho nadřízený s tím deštěm nerozmyslí – nerozmyslel, znovu si odkašlal, schoukl se pod deštník, který mu přidržoval ceremoniář, a zahájil první požeňnaní hrobu.

„Všemohoucí Bůh povolal k sobě z tohoto světa našeho bratra Petra Vaculíka. Jeho tělo ukládáme do hrobu, aby se vrátilo do země, ze které vzešlo. Kristus, který vstal z mrtvých, přetvoří jednou naše smrtelné tělo, aby se stalo podobným jeho požeňnanému tělu. Proto svěřujeme našeho bratra Petra Pánovi, aby ho vzal do své náruče a aby jeho tělo vzkřísil, až přijde soudný den.“

Pozůstalí pozorně naslouchali, žmoulali si sepjaté mokré ruce, mračili se do země. Ne všechny knězova slova zaujala, na konci smutečního davu šeptem mudrovali dva dědečci.

„Hovno mu bylo, ještě začátkem léta mě oškubal o sedum eur.“

„V mariáši?“

„V čem jinym?“

„V mariáši, dyť ste poslední dobou ani nic jinýho nedělali.“

„A co sme podle tebe měli dělat? Sme důchodci! Co asi podle tebe dělaj důchodci, třeba i poslední dobou?“

„Dobře, dobře, tak už se nerozčiluj! Tolik sem toho zas neřek. Radši mi pověz, proč umřel. Proč, když byl takovej čipera, že tě eště před pár měsícema oškubal v mariáši?“

„Co já vim?“

„Já vim. Protože ho rodina vyšoupla z bytu do domova důchodců! Umřel smutkem. Ze stesku po svým bytě, po ulici, po sousedech, po partě.“

„Ticho buď! Neblbni! Takhle nemluv, aspoň ne na pohřbu, dyť je tu celá jeho rodina! Eště nás někdo zaslechne. A dej sem to paraple, dyť na mě prší!“

„Na mě taky!“

„Ale na mě víc! A je můj!“

Varhaník, zároveň ceremoniář, začal zpívat antifonu. Hlas měl jako zvon, mohl by zpívat i v opeře.

„Já jsem vzkříšení a život, kdo ve mě věří, bude žít, i když zemře, a žádný nezemře navěky, kdo žije a věří ve mě.“

Kněz nelenil, během zpěvu kropil hrob i rakev svččenou vodou. Dva starci nad hrobem si pokecali, pohašteřili se, přetahovali se o společný deštník, rozhlédli se, zda je nikdo neslyší, posunuli se dál, aby nepřekáželi, ale stejně nic nezmožli, řeč o dědovi Vaculíkovi šla dál. I na druhém konci pohřebního průvodu...

„Ty víš, proč umřel?“

„Prej srdce.“

„Co srdce? Tejden předtím, než ho převezli do domova důchodců, mi pomáhal s pračkou. Než sem stihnul odkopnout obal do chodby, popadnul jí a přenes až ke dveřím do kuchyně. Musel sem na něj zařvat, ať přestane blbnout, pak sme jí spolu došoupali dovnitř a zapojili. Přenes pračku jako nic! To byl souseď! Takovýho už mít nebudu.“

„A vidíš, rodina tvrdí, že srdce.“

„Prdlajs srdce, Peter měl srdce jako zvon.“

„I játra.“

„Mít játra jako zvon není zas až taková výhra, lepší je to srdce.“

„Měl i játra, dyť nemoh' odtrhnout ruku...“

„Ne, nemoh' odtrhnout ruku, to je pravda, skleničku držel někdy až moc často.“

„Co je to až moc často? Už seš jako můj doktor, taky mě věčně buzuruje, jestli nepiju moc často. Tak sem se ho minule zeptal – co je to moc často, pane doktore? Víš, co mi řek? Že zdravý sou tři deci vína denně!“

„Vážně? Tak to sem ani netušil, jak rychle mi někdy utíká čas. Podle doktorova receptu mi uteče celý den za půlhodinu.“

„Přesně! Mně taky! I čtyřikrát za sebou!“

Ceremoniář-varhaník dozpíval, slova se ujal kněz.

„A teď poprosme o přímlovu za našeho zesnulého bratra Petra naši nebeskou Matku Pannu Marii.“ Počkal, aby se mohli připojit i ostatní, potom pomalým monotónním hlasem spustil modlitbu. „Zdrávas, Maria, milosti plná, Pán s tebou; požehnaná ty mezi ženami a požehnaný je plod života tvého, Ježíš. Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší. Amen.“

V tu chvíli přestalo pršet.

„No proto, už sem si myslel, že to nefunguje,“ povzdechl si sám pro sebe kněz. Povzdech i kající pohled adresoval směrem vzhůru.

Dvě babky stojící stranou pod mohutným platanem modlitba nezajímala, podobně jako starci i ony měly plná ústa starého Vaculíka.

„A to si slyšela, že ho ze světa sprovodila vlastní dcera?“

„Která? Zuza?“

„Co Zuza! Kde je Zuza?“

„Co já vim?“

„Přece až někde v Trenčíně, nebo do který řitě se to vдалa!“

„Do Púchova.“

„Tak v Púchově. Zuza ne, tahleta, co bydlí ve vedlejším vchodu. Ivica!“

„Ale, Marko, přestaň! Proč by Ivica, taková slušná holka...“

„Já jen co sem slyšela do sousedů! A víš, co se říká – bez lístku se ani vítr...“

„Je to opačně.“

„Jak opačně? Starej zabil Ivicu?“

„Neblázní! Příklad je opačně. Bez větru se ani lístek nepohne.“

„A jó, máš pravdu. Ale s tou Ivicou...“ babka zaváhala. „Říkáš, taková slušná holka! Holka už to dávno není, už sou to roky, co pobíhala po sídlišti v sukni a s copánkama. Holka už není, a jestli je slušná... No, nevim, povídá se leccos. Neměli ho dávat do domova, neměli. To ho zabilo!“

Kněz jejich žahavé, nabroušené jazyky neslyšel, po modlitbě pokračoval v obřadu.

„Vzpomeň si, Marie, Matko bolestná, jak jsi stála pod křížem zlomena žalem, když na něm Syn Boží a tvůj za naši spásu umíral. Kvůli bolesti, které jsi tam prožívala, laskavě oroduj za našeho bratra Petra před trůnem milosrdenství. Amen.“

Obřad se chýlil ke konci. Kněz kývl na ceremoniáře, aby složil deštník – hned bylo kolem hrobu veseleji. Takřka s úsměvem přednesl závěrečné požehnání.

„Odpočinití věčné dej mu, Pane.“

„A světlo věčné ať mu svítí,“ připojili se křesťané.

„Nechť odpočívá v pokoji.“

„Amen,“ souhlasilo smuteční shromáždění.

Na řadu přišel varhaník-ceremoniář, bylo třeba přednést závěrečné poděkování. Nadechl se a pevným hlasem přednesl naučené formulky.

„Na závěr smutečního obřadu mi, vážené smuteční shromáždění, dovolu, abych jménem truchlící rodiny poděkoval důstojnému panu faráři za pohřební obřad, za jeho slova útěchy a povzbuzení. Zároveň mi dovolu, abych jménem truchlící rodiny poděkoval i vám všem, kteří jste přišli na poslední rozloučení s naším drahým zesnulým, za všechny projevy soustrasti a krásné květinové dary.“

Kněz přikývl na znamení, že poděkování bylo interpretováno přesně podle jeho představ. Trval na tom, aby ho ceremoniář odcitoval doslova, vždyť ho sám napsal.

„Pán s vámi,“ loučil se kněz s přítomnými.

„I s tebou,“ odpovídali věřící.

„Nechť vám požehná všemohoucí Bůh, Otec i Syn, i Duch svatý.“

„Amen.“

„Jděte ve jménu Božím.“

„Bohu díky.“

I když kněz shromáždění rozpustil, nikdo se ani nepohnul – děda Vaculík ležel v rakvi a rakev byla ještě nad hrobem, takže nemohl být konec. Ani nebyl, ceremoniář stiskl čudlík na přehrávači a hřbitovem se nesly tóny smutné písně Ave Maria od Franze Schuberta. Po úvodních taktech se připojila zpěvačka, asi italská, a řádně při těle, neboť výšky vytáhla s takovou lehkostí, až naskakovala husí kůže.

„Krásně zpívá.“

„Drž hubu aspoň teď!“ okřikla paní Marková manžela.

Tklivá dojemná píseň byla asi v polovině, když varhaník-ceremoniář zvedl bradu a nenápadně přikývl. Čtyři zřízení, každý u jednoho rohu rakve, čekali jenom na to – jako na povel se sehnuli, uchopili konce lan, nadzvedli je, další se sehnul, vytáhl dvě břevna, na kterých ležela rakev nad hrobem, a začalo spouštění do země. S posledními tóny písně dosedla rakev na dno.

Ceremoniář vypnul přehrávač, podal knězi lopatku. Když bylo sucho, stačila k hození hroudy hlíny i holá ruka, jenže od rána pršelo, vykopaná hlína se proměnila v bláto, raději použili lopatku. Obvyčejnou plastovou lopatku určeno na dětské pískoviště. Žlutou, veselou, optimistickou. Černé, depresivní, pro děti nevyrábějí.

Kněz se sehnul, nabral, natáhl se nad hrob, otočil lopatkou – a nic. Musel třikrát poklepat, než se hrouda odlepila a odpadla, držela jako sopl na rukávu. Lopatku podal ceremoniáři, ten, poučený, nabral raději kámen – bez problémů se skutálel a hlasitě zarachotil na víku rakve.

„Pardon,“ řekl kněz první dceři, které kondoloval. „Přijměte moji upřímnou soustrast.“

Varhaník-ceremoniář kondoloval hned za ním, do ruky jí vtiskl lopatku jako štafetový kolík.

„Opatrně, lepší,“ varoval ji, ale zbytečně, dcera viděla, jak to šlo, vlastně nešlo, knězi. Nabrala vrchovatou lopatku, aby alespoň něco odpadlo do hrobu. Trhla, něco odpadlo, podala lopatku sestře.

Sestra Zuzana po otci skutečně truchlila, oči měla plné slz, ničeho si nevšimla, takže udělala tu samou chybu jako kněz. Musel jí pomoci manžel, jinak by si přilepenou hrou-

du odvezla až domů do Púchova. Lopatku podala bratrovi, tomu se podařilo zasypat otce na první pokus. Lopatka kolovala z ruky do ruky.

Dvě sestry a bratr s nejbližšími se postavili bokem k chodníku, aby jim úspěšní absolventi aktu zasypávání mohli popořadě kondolovat. Kněz s ceremoniářem se vydali po chodníku ke kapličce, pro ně obřad skončil, pro dnešek měli odpracováno.

Nikdo nepodklouzl, nikdo se nezranil, nikdo kromě rakve v hrobě neskončil – pohřeb se vydařil.

2

„Dále!“ zvolal shrbený šéf oddělení vražd Alexander Mayor, ani nezvedl zrak od papíru na stole.

Vešel detektiv Richard Krauz.

„Vidíš, jak je to jednoduchý?“ zeptal se detektiv namísto pozdravu. „Stačí zaklepat, počkat...“

„Co klepeš!? Seš snad nějaká návštěva, nebo co?“ skočil mu do řeči nadřízený. Krauz mu nestál ani za pohled, stále četl tiskopis před sebou.

„Klepu v marný snaze a naivní naději, že se to jednoho dne taky naučíš,“ trpělivě vysvětloval detektiv.

„Nemám čas na klepání, když je práce, tak švihám, nekle...“ Mayor zvedl zrak, zasekl se. „A co se tak přiblblle šklebíš?“

„Přiblblle,“ zopakoval Krauz sám pro sebe. „V životě sem takový slovo neslyšel. Kdybych měl tužku, hned si ho zapíšu. Přiblblle...“ nechápavě kroutil hlavou.

„Aha, prší,“ Mayor si odpověděl sám, pochopil. Ohlédl se, aby se oknem přesvědčil, zda se nemýlí. Nemýlil se, po okenních tabulích stékaly pramínky vody.

Krauz stál na šefově koberci a z rukávů si sklepával dešťové kapky, ani se nesnažil šetřit koberec. Ve tváři měl zaseknutý blažený úsměv jako malý kluk před výkladem s autodráhou – nic mu nemohlo pokazit dobrou náladu.

„Děkuju i za koberec,“ Mayor vyčítavě ukázal rukou, co to vyvádí.

„Promiň,“ usmíval se Krauz a sklepával dál. „Krásně prší,“ vzdychl blaženě.

„Neměl bys skočit za doktorem?“

„Teď du z nemocnice.“

„A co ti řekli?“

„Že je to s nim blbý...“

„Myslel sem se sebou k doktorovi!“

„Proč?“

„Protože každěj normální člověk se před deštěm schová, nadává, protože mu kazí náladu, přivádí lidi...“ Mayor na chvíli zaváhal, „přivádí normální lidi do deprese, jen ty se v dešti tváříš, jako by ses ukájel, dokonce se deš i projít! Abys pořádně zmoknul a nasral šéfa i jeho koberec! Zdá se ti to normální?“

Krauz přestal setřásat kapky, zhluboka vzdychl, sedl si na nenabídnutou židli. Nepatrně se nahnul k Mayorovi, jako by se chystal vyzradit nějaké dlouho utajované tajemství.

„Nemůžu za to, Šani, je to silnější než já! Jakmile začne pršet, mám sto chutí tancovat.“

„No,“ zaváhal Mayor, zda je to skutečně problém pro lékaře.

„... a převlíct se do holčičích šatiček před vysokým oválným zrcadlem a prohlížet se a natřásat se...“

Oba ztuhli, Krauz v mírném upřímném předklonu, Mayor ve zděšeném záklonu. Chvilé napjatého ticha, pak se Krauz rozesmál na celé kolo.

„Ty seš debil!“ komentoval jeho výkon šéf. „Na chvíli si mě regulérně vyděsil!“

Krauz se řehtal, až mu zaskočila slina a začal se dusit. Mayor toho okamžitě využil.

„Ale na psychiatrii by sis měl zajít, pro dobro nás všech. Dokud nedoneseš lejtstro, aspoň mi odevzdej zbraň!“ trval na svém šéf.

„Nemůžu, Šani, nemůžu! Minulej tejdenn sem jí vyměnil za supr podprsenku s černejma krajkama,“ bránil se Krauz mezi slzami.

Poslední slova zaslechl i přicházející Hanzel.

„Podprsenka s krajkama? Zkrvavená? Máme novej případ?“ nechápal.

„Oto! Poď mi s nim pomoct, ale opatrně, moh' by bejt nebezpečnej!“ šéf se zaradoval z příchodu posily.

„Co se řehtáš? Seš normální, Říšo, dyť je sotva poledne! Jak se můžeš smát uprostřed pracovní doby, když je do padla tak daleko?“ stále nechápal Hanzel.

„No právě, no právě! Mě taky trápí, jestli je normální!“
přikyvoval Mayor.

„Dobře, dobře,“ Krauz zamával rukou, jako by se s nimi loučil. „Stačilo, uznávám,“ uklidnil se, přestal se řehtat, ale úsměv mu zůstal. „Vzdávám se, ste v přesile. Co máš, Oto, něco nutnýho?“

„Ne, viděl sem tě přicházet, tak du, abych to slyšel přímo od tebe, a ne až na rozdělení od šéfa. Tak to vysyp. Jak to s nim vypadá?“

Také Hanzel si přisedl bez vyzvání. Mayor se zachmuřil na papír na stole, Krauz to postřehl.

„Zdržujeme tě?“

„Ale,“ protáhl šéf, „zase jedno blbý zbytečný hlášení nahoru. Vyplním ho pozděj,“ Mayor mávl rukou, s odporem odstrčil papír, jako by smrděl. „Mluv, jak to s nim vypadá?“

„Dobře i špatně.“

Mayor rozhodil rukama, že nerozumí.

„Operace dopadla dobře, přežil,“ pokračoval Krauz bez přerušení. „Nemuseli vzít celou pravou pľuku, jenom pľuku z pľuky, takže tři čtvrtiny pľic mu zůstaly. Ani metastázy nenašli, asi to svinstvo lokalizovali včas. To je to dobrý. Špatný je, že má vysoký horečky, nedokážou je srazit. Prej mu hrozí zápal pľic, a to by v jeho stavu...“ Krauz nedokončil.

Mayor i Hanzel synchronizovaně přikývli – není třeba dokončit, i tak chápou, že stav jejich kolegy Eduarda Burgera je po operaci vážný.

„Ale nádor vyndali, ne?“

„Vyndali,“ Krauz přikývl, už se neusmíval. „A nechce, abychom za ním furt lezli. Má bolesti, je mu zle. Maskuje to, zamlouvá, ale viděl sem na něm, že mu je zle a nechce, abychom ho v takovym stavu chodili očumovat.“

Také teď oba přikývli, dalo se to pochopit.

„Dobře,“ rozhodl šéf, „řeknu chlapům, aby za ním nelezli. Návštěvy nechám výhradně na vás, hoši, dobře? Ale po každý mě informujte – kdyby se ptal ředitel, abych dokázal reagovat.“

„Už se ptal?“ zajímal se Krauz.

„Samozřejmě! Jak shora, tak zdola, pořád se ptaj. Eda je Eda, znaj ho všude.“

„A v dobrym?“ zatnul Krauz.

„V dobrým? Jak to myslíš?“

„No...“ Krauz zaváhal. Střelil zrakem po kolegovi. Hledal podporu, neboť s Otou už se o problému bavili a měli na něj stejný názor. „Jestli se ptaj v dobrým, jestli je zajímavá jeho stav, protože maj o něj strach, anebo...“ Krauz váhal, nedokázal srozumitelně zformulovat závěr.

„Jestli mu nechtěj ty nahoře podrazit nohy,“ dokončil za něj Hanzel.

„Nohy?“ pořád nechápal Mayor.

„Jestli jen nečíhají, kdy uvolní flek nějakýmu protekčnímu děcku,“ upřesnil Oto.

„Aha!“ pochopil šéf oddělení vražd. „Tak o to de.“

„A ne?“

„Oto, koukni... Oba koukněte... Věc se má tak...“ teď zaváhal šéf, i jemu se těžko formulovalo. „Nalejme si čistýho vína. Věk a zdravotní stav, to sou dva limitující faktory pro plný nasazení policajta. Na oddělení vražd plný nasazení vyžadujeme úplně samozřejmě, to víte nejlíp vy, protože všechny noční, mimořádky, soboty, neděle, svátky, všechny služby a výjezdy odserete sami, takže co vám mám vysvětlovat? Věk sám o sobě ještě nic neznamená, ale když se k tomu přidá i těžká nemoc...“ Mayor nechal konec otevřený.

„Mně to zní, jako by si už automaticky počítal s tím, že Edu vyhoděj,“ zhroutil se Hanzel.

„Oto, prosím tě! Kdybys to nebyl ty, tak ti jednu fláknu! Zrovna vám dvěma musím vysvětlovat, že automaticky počítám s tím, že se vrátí?“ Mayor se rozčílil, oba podřízení viděli, že to nehraje. „Ale ten jeho zdravotní stav...“ Mayor si povzdechl, jako by ho čekalo řešení těžké, neřešitelné úlohy.

„Šaňo, v čem je problém? Dyť je tu možnost snížit mu zdravotní klasifikaci z A na B nebo dokonce C, a může pracovat dál,“ navrhoval řešení Hanzel.

„Oto, ale snížení zdravotní klasifikace z áčka na céčko znamená výkon služby s omezeníma, takže žádný noční, pravidelná pracovní doba, kancelářský práce bez výjezdů do terénu...“ Mayor výčet omezení nedokončil, co řekl, stačilo, jen mu poskočilo obočí a doširoka roztáhl ruce, zda to stačilo i jim. „Posloucháš mě? Umiš si to představit? De to vůbec? Vydržel by Eda takhle fungovat na oddělení vražd?“